

การศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาไทย และความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย
ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา)
โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง

A Study of Thai Language Listening-Speaking Abilities and Interest Towards
Thai Language of Kindergarten ii Students at Banchombueng
(Wapeepromprachasuksa) School by Using Songs Activities

ทิชัมพร น่วมเงิน

Thikamporn Nuamngoen

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

Master of Education Program, Muban Chombueng Rajabhat University

Received: September 13, 2018

Revised: November 13, 2018

Accepted: December 12, 2018

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลอง (2) เพื่อศึกษาความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 รวม 35คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนด้วยกิจกรรมเพลง แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาไทย มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .89 และแบบวัดความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .87 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลองอยู่ในระดับดี (2) ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลองอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทย, ความสนใจ, การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง

Abstract

The purpose of this research were as follows: (1) to study Thai Language listening-speaking abilities of Kindergarten II students at Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by using songs activities after the experiment; and (2) to study the interest towards Thai Language learning of

Kindergarten II students Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by using songs activities after the experiment. Samples used in the research were 35 kindergarten II students who studied Thai Language (Preparatory level) in the second semester of the 2017 academic year at Banchombueng(Wapeepromprachasuksa) school. They were selected by cluster random sampling. The instruments used in this research were lesson plans using songs activities, Thai Language listening-speaking abilities test reliability of .89 and Thai Language observation forms and a questionnaire of interest towards Thai Language learning reliability of .87. Statistics used for data analysis were percentage and mean. The results of the research indicated that (1) thai Language listening-speaking abilities of Kindergarten II students at Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by using songs activities after the experiment were at the highest level (2) interest towards Thai Language learning of Kindergarten II students at Banchombueng (Wapeepromprachasuksa) school by using songs activities after the experiment were at the highest level.

Keywords: Thai Language Listening-Speaking Abilities, Interest, Songs And Activities

บทนำ

เด็กปฐมวัยเป็นวัยแห่งจุดเริ่มต้นของชีวิต เปรียบเสมือนผ้าขาวที่บริสุทธิ์พร้อมที่จะเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวซึ่งเด็กปฐมวัยเป็นช่วงที่สำคัญที่สุด เนื่องจากสมองของเด็กมีการเจริญเติบโตและพัฒนาอย่างรวดเร็ว การส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคนจึงจำเป็นต่อการพัฒนาเด็กไปในทิศทางที่สังคมต้องการดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่2) พุทธศักราช 2545 มาตรา22กล่าวว่า“การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ การเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ”ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 กล่าวไว้ว่า“การพัฒนาเด็กแรกเกิดถึง 5 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคนตามศักยภาพภายใต้บริบทสังคม วัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคนเพื่อสร้างรากฐานของชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม” การที่เด็กเรียนรู้สิ่งต่างๆได้นั้นเกิดจากสภาพแวดล้อมรอบตัว สิ่ง

จากการฟัง ดังคำกล่าวของกุลยา ตันติผลลาชีวะ (2009) ที่กล่าวว่าเด็กเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนา เริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยิน ได้ฟัง ซึ่งการพัฒนาการฟังเริ่มต้นจากที่บ้าน เสียงแรกที่ได้ยินได้ฟังคือเสียงจากพ่อแม่การโต้ตอบของพ่อแม่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาตั้งแต่ในครรภ์ และเรียนรู้ภาษาจากการพูดการอ่านและการเขียนภาษาจึงเปรียบเหมือนบันไดก้าวแรกในการนำเด็กปฐมวัยไปสู่การเรียนรู้ที่สมบูรณ์

อย่างไรก็ตามการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนควรพัฒนาอย่างครบถ้วนทั้งพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ควรพัฒนาเด็กโดยองค์รวมผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย (Department of Education,2003) กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาเต็มตามศักยภาพ (Bpatomworachat, 1994) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์จะพัฒนาเด็กอย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปยากโดยให้เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 และการเคลื่อนไหวจนไปสู่การคิดแบบนามธรรมเด็กปฐมวัยต้องมีโครงสร้างทางสติปัญญาที่สามารถคิดแก้ปัญหาและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆจนสามารถผสมผสานความคิดไปสู่ขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาได้ ซึ่งควรจัดกิจกรรมที่ให้เกิดได้สังเกต ทดลอง

ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆด้วยตัวเอง เพื่อหาความรู้ ได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้แสดงออกอย่างอิสระด้วยการใช้จินตนาการและจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้นให้เด็กมีความสนใจเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรใช้กิจกรรมเพลงในการสอนภาษา ดังคำกล่าวของสิริพัชรเจษฎาวิโรจน์ (2007) ที่กล่าวว่าการใช้เพลงประกอบการสอนช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลินช่วยสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนในการเรียนช่วยให้จดจำเนื้อหาและประทับความรู้สึกไว้ได้นาน และช่วยทำให้บทเรียนดูง่ายขึ้นการใช้เพลงประกอบการสอนในระดับปฐมวัยมีประโยชน์มาก เพราะเด็กในวัยนี้ชอบเล่นชอบแสดง ชอบร้องเพลง และนอกจากนี้การใช้เพลงประกอบการสอนยังเป็นการช่วยส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านของเด็กช่วยเสริมสร้างให้เด็กมีระเบียบวินัยมีประสบการณ์กว้างขวางและช่วยสร้างสัมพันธภาพอย่างเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง นักเรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษานั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ ของการสื่อสารทั้งทางด้านการดำรงชีวิตการศึกษาและการประกอบอาชีพ ซึ่งวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีสอนที่ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริงโดยขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ สุมิตรา อังวัฒนากุล (1997) มีดังนี้ 1.ขั้นเตรียมความพร้อม (Warm-up) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้นๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนมีความพร้อม เกิดความสนุก และสนใจอยากเรียนแล้ว ก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น ร้องเพลง เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว 2.ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วยการให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่าง ที่ถูกต้องในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก 3.ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียน

ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกหากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองฝึกลองถูกอยู่ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ กิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือครูและแผนการจัดการเรียนรู้มีทั้งในลักษณะที่กล่าวมานี้ และในลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ 4.ขั้นนำไปใช้ (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาด อย่าขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจกิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การปฏิบัติกิจกรรม การทำชิ้นงาน การนำเสนอผลงาน

ในส่วนของภาษานับได้ว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนานักเรียนระดับปฐมวัย และถือได้ว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ในการใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นแต่ภาษาของมนุษย์ก็ต้องเกิดจากการเรียนรู้จากการศึกษาพัฒนาการทางภาษาไทยของนักเรียนซึ่งพบว่ามีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาไทยมาตั้งแต่เกิดและการเรียนรู้ภาษาเกิดจากการที่นักเรียนมีความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ในสังคมรอบตัว ดังคำกล่าวของเยาเวพา เดชะคุปต์ (1999) ที่กล่าวว่าเด็กจะสร้างระบบภาษาหรือระบบการพูดของตัวเองขึ้นมาโดยที่พ่อแม่หรือคนใกล้ชิดคอยช่วยเหลือเมื่อมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งรอบตัวมากขึ้น ระบบภาษาก็ค่อย ๆ พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เป็นขั้นตอน จนกระทั่งมีพัฒนาการของระบบเสียงและระบบภาษาแบบผู้ใหญ่ภาษาของนักเรียนมิได้หมายความว่าเพียงแต่ความสามารถในการแสดงความต้องการของตนออกมาหรือสามารถติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ ได้เท่านั้นแต่ยังเป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าและความสามารถในการเอาความคิดที่ไม่สามารถมองเห็นของตนมาสื่อสารให้เป็นประจักษ์แก่ผู้อื่นด้วยพัฒนาการทางภาษาจึงมิใช่สิ่งที่เกิดขึ้นโดดเดี่ยวตามลำพังจะต้องอาศัยความรู้คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลการรับรู้ และการเรียนรู้ ผสมผสานด้วยกันความรู้คิดจะพัฒนาได้ถึงที่สุดจะต้องอาศัยประสบการณ์ความรู้ และทักษะทางด้านภาษา (คือการฝึกฝนใช้ภาษา

เช่นการฝึกฟัง การฝึกพูด ฝึกอ่าน ฝึกเขียน) เป็นเครื่องมือที่สำคัญ(Suwannat, 2004) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนางลักขณ์ งามขำ (2008) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทายมีระดับคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรี เรียมทอง (2014) พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้แหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนมีทักษะการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ(1993) พบว่า การจัดประสบการณ์ให้กับนักเรียนนั้นครูควรสร้างเสริมทักษะทางภาษามากที่สุด เพราะภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสาร รัฐจึงได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย โดยมุ่งให้นักเรียนรู้จักใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อให้อ่านในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุขในการส่งเสริมความสามารถด้านภาษานั้นถือเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งคุณพ่อและคุณแม่สามารถส่งเสริมความสามารถนี้ได้โดยผ่านกิจกรรมง่าย ๆ ในชีวิตประจำวันโดยมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านทักษะสำคัญซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการส่งเสริมความสามารถด้านภาษาสำหรับนักเรียนวัยนี้คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการส่งเสริมความสามารถในการคิด รวมทั้งการใช้ภาษาไทยที่เน้นการฟังและการพูด โดยวิธีการดังนี้ สมองของนักเรียน ต้องการกระตุ้นให้เกิดศักยภาพสูงสุดการพัฒนาความสามารถในด้านภาษานี้เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบทางสติปัญญาอันเป็นกระบวนการการทำงานของสมองที่ต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์เป็นพื้นฐานสำคัญนักเรียนที่ได้รับประสบการณ์ที่เหมาะสมย่อมส่งผลต่อพัฒนาทางด้านสติปัญญาได้เป็นอย่างดี(Office of the National Primary Education Commission, 1985) การส่งเสริมความสามารถด้านภาษาให้กับนักเรียนนั้น อาจทำได้หลายวิธี เช่น การใช้เพลงเป็นสื่อประกอบในการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ดังคำกล่าว ราตรี รุ่งทิวชัย (1996) กล่าวว่า ในการสอนหากครูมีเทคนิคในการนำเพลงมาสอนสอดแทรกได้ทุกครั้งนักเรียนมีความสุขในการเรียนมาก อาจใช้เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน ทบทวนแก้ไข หรือสรุปการสอนดนตรีให้กับเด็กเล็กในชั้นประถมต้นนั้น การร้องเพลงควรเป็นกิจกรรมหลัก

ส่วนการเล่นเครื่องดนตรีหรือการพ้องร่าก้อเป็นกิจกรรมรองลงไป ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าว สมุณา พานิช (1988) กล่าวว่า การนำเพลงเข้ามาประกอบการสอนเด็กวัยต่าง ๆ นั้น พบว่ามีคนนำไปใช้กับเด็กเล็กมากที่สุดเนื่องจากเด็กในวัยนี้ชอบความสนุกสนานเป็นวัยที่ชอบเรียนรู้และชอบเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเพลงจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกายประกอบเพลงได้นอกจากนี้ เพลงจะช่วยพัฒนาเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของกุลยา ดันติผลาชีวะ (2004) กล่าวไว้ว่าการจัดกิจกรรมสำหรับนักเรียนต้องเรียนรู้จากสัมผัส จับต้องหรือลงมือกระทำ เหตุเพราะนักเรียนยังใช้ภาษาไม่คล่อง คิดแบบนามธรรมยังไม่ได้ การจัดการเรียนการสอนหรือให้ประสบการณ์การเรียนรู้จึงอยู่ในรูปกิจกรรมการเล่น

จากการศึกษาแบบบันทึกผลการประเมินพัฒนาการของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา) ปีการศึกษา 2558 พบว่ามาตรฐานคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ 9 ใช้ภาษาในการสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย พบว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ ร้อยละ 65.50 ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงดังคำกล่าวของ จรรยา สุวรรณทัต(2004) กล่าวว่า ความสามารถทางภาษามีใช้สิ่งที่เกิดขึ้นโดดเดี่ยวตามลำพังจะต้องอาศัยความรู้ว่าเป็นเหตุเป็นผลการรับรู้ และการเรียนรู้ ผสมผสานด้วยกันความรู้จะพัฒนาได้ถึงที่สุดจะต้องอาศัยประสบการณ์ และทักษะทางด้านภาษา เป็นเครื่องมือที่สำคัญ

จากความสำคัญของภาษาไทย และจากปัญหาผลการประเมินพัฒนาการมาตรฐานคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ 9 ใช้ภาษาในการสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย ข้อค้นพบของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา) เพื่อพัฒนาให้ความสามารถในการฟัง – การพูดภาษาไทยและความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูด

ภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลอง

2. เพื่อศึกษาความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลอง

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ซึ่งผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาหลักการของหลักสูตรให้เข้าใจ เพราะในการจัดประสบการณ์ให้กับเด็กอายุ 3-5 ปี จะต้องยึดหลักการเลี้ยงดูคู่กับการศึกษาโดยคำนึงถึงความสนใจและความต้องการของเด็กทุกคนทั้งเด็กปกติ เด็กที่มีความสามารถพิเศษ หรือเด็กที่มีความบกพร่อง เพื่อให้เด็กพัฒนาทุกด้านทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างสมดุล โดยจัดกิจกรรมที่หลากหลาย บูรณาการผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เป็นประสบการณ์ตรงผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า เหมาะสมกับวัย และความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย ปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เพื่อน และผู้เลี้ยงดู นอกจากนี้ควรให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นตอนของการพัฒนาการสูงสุดตามศักยภาพและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุขเป็นคนเก่ง และคนดีของสังคม สอดคล้องกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา สภาพเศรษฐกิจสังคม โดยความร่วมมือจากบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรต่าง ๆ สถานประกอบการและสถาบันต่าง ๆ

การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาในระดับเตรียมความพร้อมจะเป็นการส่งเสริมทักษะการฟัง-พูด โดยจัดกิจกรรมดังนี้ (1) การฝึกฟังและการออกเสียง เป็นการฝึกให้นักเรียนฟังและสำเนียงที่ถูกต้องของคำหรือกลุ่มคำ รวมทั้งประโยค จุดประสงค์ ในการฝึกให้ฟังก็เพื่อให้จำเป็นแบบในการที่พูดต่อไปเมื่อมีวัตถุประสงค์ดังกล่าวความสามารถในการฟังแบบนี้ต้องอาศัยการทดสอบด้วยคือฟังแล้วให้นักเรียนพูดออกมาจึงจะจับได้ว่าฟังผิดหรือ

ถูก (2) การฟังเพื่อความเข้าใจหมายถึง การฝึกให้นักเรียนฟังบทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเสียงคำศัพท์และโครงสร้างที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่หรือที่เคยเรียนมาแล้ววัตถุประสงค์ของการสอนส่วนนี้ เป็นไปเพื่อให้นักเรียนฟังและทำความเข้าใจภาษาไทยอย่างแท้จริง การที่นักเรียนฟังเสียงที่ถูกต้องทำให้เลียนแบบอย่างถูกต้องได้ด้วยการฝึกให้นักเรียนฟังภาษาไทยตั้งแต่ฟังคำสั้น ๆ สั้นๆหรือประโยคสั้น ๆ ดังนั้นการฝึกทักษะการฟังจึงประกอบไปด้วยการฟังพยางค์ คำศัพท์ประโยคและฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้นสุดท้ายในการสอนให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการฟัง

เทคนิคการสร้างความสนใจ มีหลายวิธี ผู้สอนจะต้องพิจารณาเลือกเทคนิควิธีการที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสอนแต่ละขั้นตอน เช่น ชื่นนำเข้าสู่บทเรียน ชื่นสอนขั้นสรุป ชื่นกิจกรรม เป็นต้น

การสร้างความสนใจ มิใช่จำกัดว่าจะต้องใช้เพียงวิธีเดียว ผู้สอนอาจใช้วิธีก็ได้ แต่จะต้องให้ความสนใจสัมพันธ์สอดคล้องและเหมาะสม จึงจะเกิดประโยชน์ต่อนักเรียนเทคนิคการสร้างความสนใจมีดังนี้ (1) การใช้อุปกรณ์ (2) การเล่นเกม (3) การแสดงท่าทางประกอบ (4) การสาธิต (5) การร้องเพลง (6) การนำนักศึกษาออกนอกห้องเรียน (7) การใช้เหตุการณ์ปัจจุบัน (8) การเล่าเรื่องสั้น (9) การแสดงบทบาท (10) การตั้งปัญหาและสนทนาซักถาม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง-พูดของหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร (2540, น. 16-17) และวิธีสอนตามแนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงจากแนวคิดในการสร้างแบบทดสอบของ อัจฉรา วงศ์โสธร(2538, น. 131) ได้ศึกษาเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบทางด้านการฟัง-พูดภาษาไทย ของนงเยาว์ คลินิกฉาย (2543, น. 139) ซึ่งสามารถสรุปออกมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง มีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อม
2. ขั้นนำเสนอ
3. ขั้นฝึก
4. ขั้นนำไปใช้

1. ความสามารถในการฟัง-การพูด ภาษาไทย ของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2
2. ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลองอยู่ในระดับดี

2. ความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง(วาปีพร้อมประชาศึกษา)โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลองอยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 4 ห้อง รวม 140 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียน

บ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้อง รวม 35 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม เนื่องจากโรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) จัดนักเรียนเข้าชั้นเรียนโดยความสะดวกทางด้านการเรียน ซึ่งมีนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ห้องละ 35 คน เท่าๆกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเรียนรู้ภาษา

ไทยโดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ 16 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยเป็นแบบวัดตรงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 ข้อ โดยผู้วิจัยสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนฟัง-พูดจากเนื้อหาเพลงที่เรียนแล้วปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆและสามารถพูดออกเสียงอักษรคำศัพท์ข้อความสั้นๆที่ใช้สื่อความหมายจากเนื้อหาเพลงที่ฟังได้อย่างถูกต้อง ซึ่งผ่านการพัฒนาหาคุนคุณภาพแล้วโดยมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่า .89

2.2 แบบวัดความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจรายการ (check-list) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน 1 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความสนใจจำนวน 10 ข้อซึ่งผ่านการพัฒนาหาคุนคุณภาพแล้วโดยมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่า .87

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการประเมินผลการเรียนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลงของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2

2. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยดำเนินการสอนจำนวน 16 ชั่วโมง โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง

3. ทดสอบหลังเรียน (Post test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยใช้เวลาในการทดสอบ 4 ชั่วโมง

4. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean)

1.2 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างหลังการทดลอง โดยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

2.1.1 ค่าเฉลี่ย (mean)

2.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.2.2 ค่าความยากง่าย (p) ของแบบประเมิน

2.2.3 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมิน

2.2.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการฟัง - การพูดภาษาไทย

2.2.5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยและความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง สามารถสรุปได้ดังนี้

1. จากการศึกษาศักยภาพในการฟัง-พูดภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 87.1

2. จากการศึกษาศักยภาพความสนใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง

(วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 84.6

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการฟัง - การพูดภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลตามลำดับสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

จากการศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง หลังการทดลองอยู่ในระดับดีมากค่าเฉลี่ยร้อยละ 87.10 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่ใช้กิจกรรมเพลง และการแสดงท่าทางประกอบเพลงเพื่อให้เกิดการสื่อความหมาย และความเพลิดเพลิน นอกจากเพลงและเกมทำให้นักเรียนมีความผ่อนคลายเกิดความสนุกสนานนักเรียน มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาดีขึ้น โดยมีขั้นตอนการสอน 4 ขั้น ดังนี้ คือ 1. ขั้นเตรียมความพร้อม 2. ขั้นนำเสนอ 3. ขั้นฝึก 4. ขั้นนำไปใช้ ซึ่งขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นจะช่วยให้เด็กนักเรียนอยากเรียนรู้ เพราะเพลงเป็นสื่อการสอน ช่วยเสริมแรงการสอนภาษาให้นักเรียนสนใจในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นทำให้เกิดความสนุกสนาน กระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายมีการจดจำที่ดีการส่งเสริมทักษะทางด้านพัฒนาการนักเรียนให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา ดังคำกล่าวของ สุมณา พานิช(1988) ที่กล่าวว่า การนำเพลงเข้ามาประกอบการสอนเด็กวัยต่าง ๆ นั้น พบว่ามีการนำไปใช้กับเด็กเล็กมากที่สุดเนื่องจากเด็กในวัยนี้ชอบความสนุกสนานเป็นวัยที่ชอบเรียนรู้และชอบเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเพลงจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกายประกอบเพลงได้นอกจากนี้เพลงจะช่วยพัฒนาเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนงเยาว์ คลินิกคลาย (2000) ได้ศึกษาศักยภาพด้านการฟังและการพูด

ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้เพลงประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ เพลงประกอบมีความสามารถในการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ จากการศึกษาขั้นตอนการสอนทั้ง 4 ขั้นนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมความพร้อม เป็นขั้นตอนที่ครูนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียนอาจเป็นการบทร้องเนื้อหาที่เรียนมาแล้วหรือเป็นการนำเข้าสู่การทำกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกายโดยการร้องเพลง และใช้อุปกรณ์ สื่อการสอนต่าง ๆ เช่น เกมการศึกษา ตุ๊กตา รูปภาพ แผนภูมิภาพ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัวมีความกระตือรือร้นเกิดความสนใจอยากเรียนรู้ดัง คำกล่าวของ วณิช บรรจง (1973) การสื่อความหมายซึ่งมีค่าศัพท์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนักเรียน (Real Situation) สื่อความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏขึ้นในเพลง และเกมทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaning) การนำเพลงเข้ามาประกอบการสอนเด็กวัย ต่าง ๆ นั้น จะพบว่ามีคนนำไปใช้กับเด็กเล็กมากที่สุด เนื่องจากเด็กในวัยนี้ชอบความสนุกสนาน เป็นวัยที่ชอบเรียนรู้และชอบเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา เพลงจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสดูเคลื่อนไหวร่างกายประกอบเพลงได้นอกจากนี้เพลงจะช่วยพัฒนานักเรียนทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจะ คำมะสอน (1974) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้ภาพประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้เพลง โดยความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. ขั้นนำเสนอ เป็นขั้นที่ครูนำเสนอคำศัพท์ในเพลง ซึ่งเป็นเนื้อหาใหม่เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นักเรียนได้ฝึกร้องเพลงพร้อมกันทั้งชั้น ทั้งกลุ่ม ทั้งแถว และรายบุคคล โดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้วิจัยพบว่านักเรียนได้ร้องเพลงพร้อมกันทั้งชั้น ทั้งกลุ่ม ทั้งแถว และรายบุคคล นักเรียนได้มีการช่วยเหลือซึ่งกัน

และกันในการร้องเพลง หรือร่วมร้องเพลงแสดงท่าทางประกอบเพลง การใช้เพลงมาเสริมแรงในการสอนภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการทำกิจกรรมจาก การใช้เพลงประกอบเป็นสื่อการเรียนการสอน ดังคำกล่าวของ วาริยา อินพาเพียร (1994) ที่กล่าวว่า ตามธรรมชาติของเด็กก็เขินขมขื่นต้องการการเคลื่อนไหวเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงให้กับกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ยิ่งถ้าหากเป็นการเคลื่อนไหวโดยการเล่นเกม ยิ่งเพิ่มความสนุกสนานและได้เรียนรู้เพิ่มเติมอีกด้วย ดังนั้นในการนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอนแต่ละครั้งควรมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการใช้เกมนั้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทธิ ศิริพรหม (2001) ที่พบว่า การสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 สูงขึ้น

3. ขั้นฝึก เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกปฏิบัติ การร้องเพลงตามครูทั้งชั้น ทั้งกลุ่ม หรือส้อมที่ละคนนักเรียนสามารถเข้าถึงเนื้อเพลงโดยการปฏิบัติจริงได้ด้วยตนเองทำได้ดี (Self Access) ผู้วิจัยพบว่า การที่นักเรียนฝึกการใช้ประโยคต่าง ๆ ผ่านทางกิจกรรมร้องเพลง จะทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เกิดความสนใจอยากเรียนรู้ ดังคำกล่าวของ ไพรินทร์ พวงจันทร์ (1999) ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Teacher is a facilitator) โดยยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง (Child Center) ที่มีความหลากหลาย เช่น กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ และกิจกรรมเดี่ยว นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย เกิดการเรียนรู้ด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถเกิดความคิดสร้างสรรค์ การเล่นเกมทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนาน ได้ให้ความหมายของเกม (Game) ว่าเป็นการเล่นที่มีกฎ กติกา มีการกำหนดสถานที่ เวลาในการเล่นเป็นการเล่นแข่งขันระหว่างแต่ละกลุ่มหรืออาจเล่นสนุก ๆ ไม่มีการแข่งขัน โดยผู้เล่นมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความสามัคคี และช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านต่าง ๆ แก่ผู้เล่น การเล่นเกมจะต้องมีอุปกรณ์ ซึ่งในการเล่นจะต้องมีการประเมินผลของผู้เล่นด้วย (Interaction) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพร ธรรมสังธิกุล (2006) ที่พบว่าการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของนักเรียน

ระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 สูงขึ้น

4. ขันนำไปใช้ เป็นขั้นที่นักเรียนร้องเพลงจนคล่อง เน้นการสื่อความหมาย (Focus on Meaning) โดยใช้ภาษา ในสถานการณ์จริง (Real Situation) ในชีวิตประจำวัน ต่าง ๆ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในแต่ละกิจกรรมอย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ เลี่ยมไธสง (2003) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรม ประกอบจังหวะ ซึ่งประกอบด้วยเพลงเป็นสื่อเสริมเพิ่มพูน ผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดัง คำกล่าวของ อัจฉรา วงศ์โสธร (1996) ที่กล่าวว่า การสอน โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยกิจกรรมเพลง ส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาไทยของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 สูงขึ้น

จากการศึกษาความสนใจต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปี พร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง หลังการทดลองอยู่ในระดับ มากค่าเฉลี่ยร้อยละ 84.6 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วย กิจกรรมเพลง เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ที่ใช้กิจกรรมเพลง และการแสดงท่าทางประกอบเพลงเพื่อให้เกิดการสื่อความหมาย และความเพลิดเพลิน นอกจาก เพลงทำให้นักเรียนมีความผ่อนคลายเกิดความสนุกสนาน นักเรียน มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาดีขึ้น โดยมีขั้นตอนการสอน 4 ขั้น ดังนี้ คือ 1. ขั้นเตรียมความพร้อม 2. ขันนำเสนอ 3. ขันฝึก 4. ขันนำไปใช้ ซึ่งขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นจะช่วยทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้ เพราะเพลงมีความสำคัญต่อจิตใจของผู้ฟัง ให้ความบันเทิงและลดความเครียด ผ่อนคลายอารมณ์ ทำให้มนุษย์เกิดสุนทรียภาพทางอารมณ์ ดังคำกล่าวของ โกวิท ชันธศิริ (1977) กล่าวว่า เพลงช่วยพัฒนาความเจริญเติบโตของเด็กในด้านต่าง ๆ เสียงและดนตรีมีอิทธิพลต่อการแสดงออกและการตอบสนองของเด็ก ช่วยพัฒนาความสามารถในทางดนตรีของเด็กให้เข้าสู่หลักเกณฑ์ เป็นสื่อ การแสดงออกทางด้านอารมณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของ ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2004) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ และการเสริมแรงที่

มีต่อการพัฒนาคุณลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่าความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาคุณลักษณะด้านความรับผิดชอบใน การทำงานและความร่วมมือในการทำงานอยู่ในระดับสูง มีความสนใจและตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 01 จากการศึกษาขั้นตอนการสอนทั้ง 4 ขั้นนี้ คือ

1. ขั้นเตรียมความพร้อม เป็นขั้นตอนที่ครูนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียนอาจ เป็นการบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้วหรือเป็นการนำเข้าสู่การทำกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกายโดยการ ร้องเพลง และใช้อุปกรณ์ สื่อการสอนต่าง ๆ เช่น เกมการศึกษา ตุ๊กตา รูปภาพ แผนภูมิภาพ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัวมีความกระตือรือร้นเกิดความสนใจอยากเรียนรู้ดัง คำกล่าวของ วณิช บรรจง (1973) การสื่อความหมายซึ่ง มีคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนักเรียน (Real Situation) สื่อความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏขึ้นในเพลง และเกมทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaning) การนำเพลงเข้ามาประกอบการสอนเด็กวัย ต่าง ๆ นั้น จะพบว่ามีการนำไปใช้กับเด็กเล็กมากที่สุด เนื่องจากเด็กในวัยนี้ชอบความสนุกสนาน เป็นวัยที่ชอบเรียนรู้และชอบเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา เพลงจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกายประกอบเพลงได้ นอกจากนี้เพลงจะช่วยพัฒนานักเรียนทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจะ คำมะสอน (2001) ได้ศึกษาความสามารถด้านการ ฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริม ประสบการณ์การพูดเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้ภาพประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม เสริมประสบการณ์การพูดเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้เพลง โดยความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการ ทดลอง

2. ขันนำเสนอ เป็นขั้นที่ครูนำเสนอคำศัพท์ในเพลง ซึ่งเป็นเนื้อหาใหม่เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในการทำกิจกรรม ต่าง ๆ นักเรียนได้ฝึกร้องเพลงพร้อมกันทั้งชั้น ทั้งกลุ่ม ทีละแถว และรายบุคคล โดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้วิจัยพบว่านักเรียนได้ร้องเพลงพร้อมกันทั้งชั้น ทั้งกลุ่ม ทีละแถว และรายบุคคล นักเรียนได้มีการช่วยเหลือซึ่งกัน

และกันในการร้องเพลง หรือร่วมร้องเพลงแสดงท่าทาง ประกอบเพลง การใช้เพลงมาเสริมแรงในการสอนภาษาไทย เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการทำกิจกรรมจากการใช้เพลงประกอบเป็นสื่อการเรียนการสอน ดังคำกล่าวของ วาริยา อินพาเพียร (1994) ที่กล่าวว่า ตามธรรมชาติของเด็กก็เขินขวยต้องการการเคลื่อนไหวเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงให้กับกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ยิ่งถ้าหากเป็นการเคลื่อนไหวโดยการเล่นเกม ยิ่งเพิ่มความสุขสนทนและได้เรียนรู้เพิ่มเติมอีกด้วย ดังนั้นในการนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอนแต่ละครั้งควรมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการใช้เกมนั้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกิจ ศรีพรหม (2001) ที่พบว่า การสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 สูงขึ้น

3. ขั้นฝึก เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกปฏิบัติ การร้องเพลงตามครูทั้งชั้น ทั้งกลุ่ม หรือสุมทีละคนนักเรียนสามารถเข้าถึงเนื้อเพลงโดยการปฏิบัติจริงได้ด้วยตนเองทำให้จดจำได้ดี (Self Access) ผู้วิจัยพบว่า การที่นักเรียนฝึกการใช้ประโยคต่าง ๆ ผ่านทางกิจกรรมร้องเพลง จะทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เกิดความสนใจอยากเรียนรู้ ดังคำกล่าวของ ไพรินทร์ พวงจันทร์ (1999) ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Teacher is a facilitator) โดยยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง (Child Center) ที่มีความหลากหลาย เช่น กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ และกิจกรรมเดี่ยว นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย เกิดการเรียนรู้ด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถเกิดความคิดสร้างสรรค์ การเล่นเกมทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนาน ได้ให้ความหมายของเกม (Game) ว่าเป็นการเล่นที่มีกฎ กติกา มีการกำหนดสถานที่ เวลาในการเล่นเป็นการเล่นแข่งขันระหว่างแต่ละกลุ่มหรืออาจเล่นสนุก ๆ ไม่มีการแข่งขัน โดยผู้เล่นมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความสามัคคี และช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านต่าง ๆ แก่ผู้เล่น การเล่นเกมจะต้องมีอุปกรณ์ ซึ่งในการเล่นจะต้องมีการประเมินผลของผู้เล่นด้วย (Interaction) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรพร รณสังฤกุล (2006) ที่พบว่าการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของนักเรียน

ระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 สูงขึ้น

4. ขั้นนำไปใช้ เป็นขั้นที่นักเรียนร้องเพลงจนคล่อง เน้นการสื่อความหมาย (Focus on Meaning) โดยใช้ภาษาในสถานการณ์จริง (Real Situation) ในชีวิตประจำวันต่าง ๆ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในแต่ละกิจกรรมอย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ เลี่ยมไธสง (2003) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะ ซึ่งประกอบด้วยเพลงเป็นสื่อเสริมเพิ่มพูนผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดังคำกล่าวของ อัจฉรา วงศ์โสธร (1996) ที่กล่าวว่าการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ส่งผลให้ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยของนักเรียนระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่นำไปใช้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ที่นำมาใช้สอน ควรเป็นเพลงที่มีเนื้อร้องสั้น ๆ และเกมที่เข้าใจง่ายทำนอง สนุกสนาน มีประโยชน์ มีความเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา เหมาะสมกับวัย และความสนใจของนักเรียนที่เป็นสิ่งแวดล้อมในสถานการณ์จริง

1.2 ภาษาที่ใช้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนต้องมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาได้มากที่สุดจึงจะทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนภาษาไทย ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

1.3 ครูควรนำสื่อที่หลากหลายและเป็นสื่อเอกสารจริงเข้ามาเสริมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะนักเรียนได้เข้าถึงเอกสารจริงด้วยตนเองจะทำให้เกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น

1.4 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ในการสอนภาษาไทย สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับนักเรียน

ได้ทุกระดับชั้น ซึ่งครูผู้สอนควรเลือกนำไปใช้ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยของนักเรียนในแต่ละระดับ จึงจะมีความหมายสำหรับนักเรียนในชีวิตจริง เพราะนักเรียนต้องการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างมีความหมาย และควรคำนึงถึงเวลา สถานที่ และอุปกรณ์ที่ใช้ต้องสะดวกและพอเหมาะ ครูต้องดูแลอย่างใกล้ชิด เพราะอาจส่งเสียงดังรบกวนห้องอื่น

1.5 การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมเพลงร่วมกับการแสดงท่าทางประกอบเพลงสิ่งที่ครูต้องคำนึงถึง คือ รูปแบบแต่ละกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำ ซึ่งเป็นภาระงาน และการจัดการชั้นเรียน ต้องมีการวางแผนจัดการชั้นเรียนที่ชัดเจนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการบูรณาการทักษะทางภาษาโดยการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) งานกับเพื่อนทั้งชั้น งานกลุ่ม งานคู่ และงานเดี่ยว ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการในห้องเรียน

1.6 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง ครูควรจัดให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดเตรียมหาสื่ออุปกรณ์ หรือร่วมกันประดิษฐ์เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและอยากเรียนรู้ในกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อเป็นการส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย

1.7 การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง

ต้องสอดคล้องกับธรรมชาติของนักเรียนในระดับประถมศึกษา เพราะธรรมชาติของนักเรียนในวัยนี้มีความสนใจในการร้องเพลง ชอบความสนุกสนาน เป็นการส่งเสริมพัฒนาการในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาไทย และสร้างความสนใจต่อการเรียนรู้ให้มากขึ้นโครงสร้างทางภาษาเหมาะสมกับวัย ระดับความสามารถ และอยู่ในความสนใจของนักเรียน เพลงที่ใช้ควรมีเนื้อหาใกล้ตัวกับนักเรียน บทเพลงเกี่ยวกับโรงเรียนของตนเองและเป็นเพลงที่นักเรียนสามารถปรับมือเข้าจังหวะ แสดงท่าทางประกอบ และฝึกทักษะการคิดด้วยการเล่นเกมเพื่อได้เคลื่อนไหวกล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกาย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง กับวิธีการสอนอื่น ๆ เช่นการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานโดยใช้ธรรมชาติลักษณะของนิทาน การสอนตามคู่มือครู และการใช้บทบาทสมมติ

2.2 ควรมีการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาไทยโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง กับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3 ควรมีการศึกษาโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง โดยนำไปบูรณาการกับวิชาอื่น ๆ

Reference

- Angwattanakul, S. (1997). *Concept and instructional english secondary success*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Bangkok education office. (1997). *Instructional package cultivate and basic value of responsibility*. Bangkok: Bangkok education office. (in Thai)
- Banjong, W. (1973). *Educational psychology*. Bangkok: Grungsiam. (in Thai)
- Bpatomworachat, Y. (2006). Educational psychology theory: concept mapping. *Academic Journal*, 7(1), 23-30. (in Thai)
- Daychakoop, Y. (1999). *Early childhood education*. Bangkok: Mac. (in Thai)
- Department of education. (2003). *Early childhood curriculum 2546*. Bangkok: Printing Agricultural Cooperative Federation of Thailand. (in Thai)
- Inpapien, W. (2002). *The development of a song instructional package and study of the students' attitudes towards learning english of prathom four students at Joseph Upatham School, Nakhon Pathom Province*. Master of Arts Program in Teaching English as a Foreign Language Silpakorn University. (in Thai)
- Jadesadawiroj, S. (2007). *Integrated learning*. Bangkok: Bookpoint. (in Thai)
- Kammason, B. (2001). *Preschool children's ability in listening and speaking through illustrated sequential stories*. Master of Education Degree in Early Childhood Education at Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Kansiri, G. (1977). *Character development: music and motion*. Bangkok: Sanmaunchon. (in Thai)
- Klikklaai, N. (2000). *Listening and speaking abilities of early childhood by using songs activities*. Master of Education Degree in Early Childhood Education at Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Liamtaisong, J. (2003). *Reliance*. Bangkok: Odeon Store. (in Thai)
- Ngamkham, N. (2008). *Listening and speaking abilities of yong through riddle activities*. Master of Education Degree in Early Childhood Education at Srinakharinwirot University. (in Thai)
- A-rampon, L. (2004). *The use of task-based learning to develop english talking ability of Matta yomsuksa iv students at Ayutthaya Province*. Master of Arts Program in Teaching English as a Foreign Language Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Office of the National Primary Education Commission. (1993). *The management efficiency of elementary school*. Bangkok: Teachers Council. (in Thai)
- Pairin, P. (1999). *A construction of instructional packages in english on listening speaking skills for Prathom suksa I students*. Master of Education Degree in Elementary Education at Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Panit, S. (1988). *Preparation children*. Ratchburi: Muangratchaburi. (in Thai)
- Riamtong, P. (2014). *The development of listening and speaking skills of kindergarten students through experience enhancement activities by learning sources in educational case study at Thacharinvithayabangkhen School Bangkok*. Master of Education Degree in Early Childhood Education at PhranakhonRajabhat University. (in Thai)

- Rungtaweetchai, R. (1996). Music with teaching mathematics. *Journal of Research and Curriculum Development*, (15), 60-62. (in Thai)
- Sriprom, S. (2001). Games with learning. *Academic journal*, 4(5), 73-74. (in Thai)
- Sungtikul, W. (2006). *The result of using group dynamic activity packages with mathematical games and song to promote communication skill on variations of Mathayomsuksa II students*. Master of Education Degree in Secondary Educationat Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Suwantat, J. (2004). *Synthesis research of Thailand about support child*. Bangkok: Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Tuntipracheewa, K. (1997). Cognitive development for early childhood. *Journal of Education*, 1(1), (in Thai)
- Wongsotron, A. (1995). *Testing and evaluation instructional English*. Bangkok: Chulalongkorn University Language Institute. (in Thai)

